

ORADEA-MARE (N.-VÁRAD)
29 ianuarie st. v.
10 februarie st. n.

Esc in fiecare duminică
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 5.

ANUL XXXI.
1895.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe 1/2 de an 5 fl.
Pe 1/4 de an 2 fl 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Bucuria cea din urmă.

(Fine.)

Si nepotă-sa Frusinița îi ridea adese ori la căpêtei și-i sărută mâna cu dragoste fiescă.

Dar părintele greu scotea vorba, că-i lipsia puterea; astfel, cu ochii dór cât grăia.

Cu ochii câtă lung la Frusinița și par că așteptă dela densa ceva.

Fata-i părea nu tocmai mahnită; nici părintele Gândilă n'arătă cu vr'o grijă; chiar preotésa lui, atunci când vedea de densu și când îi sta la căpêtei, n'arătă par că subt grea povară de durere.

Le spusese doftoru pesemne că nu e primejdie și c'o să-i trecă?

Cum așa, de vreme ce el simția că pe mică, pe cias, se găteșce de ducă?

Pe la sfârșitul lui august simți el o mișcare afară din obicei, prin curte și prin casă?

Intr'un târziu, iaca părintele Gândilă că intră in casă cu preotésa lui, după care veniau Mihai și Frusinița, iar la urmă preotésa de gazdă. Betrânii se aședară la căpêteiu lui, iar tinerii remaseră in mijlocu odăiei, cu căutătura in jos, roșii la față, cu risu pe gură și ținendu-se de mână.

Părintele Andrei întórse capu, câtă la bētrâni, apoi la tineri, inchise ochii o clipă și prinse a zimbi.

— Ce e cu voi? întreba pe șoptite.

— Ce să fie, părinte Andrei, — uite să ne trăiescă. Acuma ne-am întors dela primărie și inainte de-a ne porni la sfânta biserică intru impreunarea lor după pravilă, tinerii noștri cer să-i binecuvintezi, ca in loc

de-un fecior să ai d'acuma și fecior și nuroră... și băiat și fată...

Părintele Andrei cercă să se ridice intr'o rină, inviorat la chip.

Dar nu-l iertară puterile sleite. Ochii i se painjiră, par că se întórse casa cu densu și remase in nemisere... dar cu zimbetu pe buzele-i arse.

Preotésa il socoti sfērșit și se plecă spre el cu un țipăt de spaimă. Îi apucă repede mânilor: erau calde; il pipăi la inimă: bătea. Gura-i ridea mereu... Nu, nu il luase Dumneșeu.

Diua asta de bucurie, eră să remăie întregă a bucuriei:

In sfērșit, părintele Andrei deschise ochii, in care se rotiau lacrimi. Bucuria îi dăduse suflet. Făcu semn să-l ridice de subțiori.

Preotésa și cu părintele Gândilă il ridicară

Părintele Andrei mai inchise odată ochii, căci iar i se inveliuă un pic de ametelă, — dar prinsese puțină putere par că... și se ținū.

Și eră altul in această clipă: cu ochii in cari se aprinsese mullămirea inimei lui, cu pēru care-i cădea pe umeri, risipit, alb, in valuri; cu fruntea-i lată stăpănită de seninătatea sufletului, — cu barba care-i făcea peptar de colilie și-i acoperia tot sinul.

Intinse-i brațele care tremurau; tinerii s'apropiară și plecară frunțile și iar un fel de fiori de frică și de bucurie le străbătea inimele.

— Dumneșeu Cel Atotputernic să ve dea vieță lungă și noroc, — șopti el. Îi făcu să se apropie apoi, și-i sărută pe pēr... laca, v'am sărutat cununile... sfērși părintele și se lăsă inec pe perinele lui de suferință prefăcut in acele clipe, in pat de alinare și de bucurie.

GEORGE TAUT.

Mihai și Frusinița îi sărutară mâinile, adânc mișcați, mai, mai să plângă. Sărutarea apăsată, caldă a bătrânului le pusese în inimi nușciuc de simțire dulce de mulțămire, de împăciuire cu cugetul lor.

— Dămine, grați preotăsa, cătând cu drag la părintele ei, cum de nu te pôte invrednici Maica Domnului să-i cununi sfinția-ta!...

— Să ne mulțumim cu ce se pôte, preotăsa... Duceți-ve, copii, la sfânta biserică și nunțiți apoi cu veselie... Eu am iviat; eu oi fi vesel ca și voi... rosti mai cu putere părintele Andrei.

Și se făcū nuntă, nu glumă.

Veselia sătenilor nu-i mai încăpea, că auădiseră dór de însănătoșirea părintelui și frunțașii ținură să-l vedă și să tragă câte un gât din plosca nunții în cinstea lui și în ochii lui.

A doua ăi părintele Andrei par că-i mai venise nițică putere.

Intrebă de Mihai.

Numai Frusinița i se infățișă, legată la cap ca o nevestică tineră, și eră rușinosă, rușinosă, și drăguță, și drăguță, — nevoe mare. Iți viniă par că s'o mănânci, de dragă.

Mihai s'a pornit în tîrg, tăicuță, cu părintele Gândilă; că nușce au să facă amēndoi p'acolo. Și, tocmai poimâne se întorc.

— Mē, da multă trēbă, cată să fi avēnd de-au pornit așă de repede...

— Multă, multă, respunse Frusinița și clipi din ochi cu șiretenie.

Către sēră iar i se făcū reu părintelui Andrei. Tótă nópcea avū friguri și vorbi într'aiurea, iar biēta preotăsa nu mai șciea în ce chip să-l urmeze; da din colț, de frică mare nu cumva să-l piērdă înainte de-a se fi întors Mihai...

În ăori dădū Dumneđen și-l vedū mai liniștit...

Sórele-i ăise bună diminēta c'un mănuchi de rađe ce îl culcă d'a lungu patului.

— Mihai, — intrebă bătrānu, cătând cu ochii.

— O să vie, părințele, o să vie, — respunse dela căpētēi preotăsa, cu glas mângaios.

Mihai vini a treia ăi.

Părintelui i se mai lumină de cum îl vedū și aținti ochi întrebători la el c'o nădejde tainică.

Mihai nu-i spuse alt decăt c'a avut trēbă...

În acea ăi, și în tóte celelalte Mihai vedū pe părintele, împreună cu Frusinița lui a drăguță, cu iubire și cu ochi neadormiți de grijă și de nădejde.

Părintele, aci mai bine, aci mai reu, se strecură printre ăilele care treceau dāmōl, unele după altele, — și așă o duse aprópe trei sēptēmāni.

Mihai mai lipsiă câte o ăi, doue, iar se iviă, — iar se făcea nevēdūt și se întorcea. Inse vestea cea ascunsă, mult așteptată de părintele, nu se arătă odată cu întórcerile lui Mihai.

Ce-l mai ținea, eră nădejdea s'o tot audă, în sfērșit, acea veste dulce; dar puterile cu atāt i se duceau mai simțitor, cu cāt viēta i se lungiă numai printr'un fel de încordare sufletescă în afară de firea lucrurilor.

De-aceea, într'o ăi după prānđ, semne de sfērșelă deplină începură să se arate pe chipul și 'n ochii părintelui. Începuse să se bată cu mórtea și preotăsa cu inima ei plină de îngrijare, ghici și trimise fuga după doftor și după părintele Gândilă.

Mihai lipsiă, dus singur la tîrg!

Către sēră doftoru putū să-i mai aline chinurile

deslegării sufletului de trup, șopti inse Frusiniței că nópcea dór de mai s'o trecă.

Unt-de-lemnul din candelă cea pururea curată a inimei lui eră p. sfērșite, aruncă pālpaiturile cele din urnă. — Și Mihai nu mai viniă.

Pe la među nopții părintele Andrei cătă cu ochii pe preotăsa.

— Trimite după părintele Onufrie dela cătun să-mi dea sfânta grijanie, că ved la drēpta mea pe sfântu archangel... șopti cu greu.

Preotăsa eși, plāngēnd pe innăbușite cu fața pierită, cu inima să i se rupă de bătăi repeđi.

Care va să ăică părintele cerea grijanie... Vedea pe sfântu archangel... Eră dar să-și ia rēmas bun dela părintele, dela părințelu ei!... Și nu mai putea de dor în suflet, — și-i viniă să se sfērșescă și dēnsa... Și Mihai nu mai viniă!

Nu mai viniă, dar Frusinița trimisese să-l vestească.

În ăori de ăiuă, o căruță care intră cu sgomot în curte, făcū pe părintele Andrei să se mai mișce din amortēla care-l cuprinse.

— Mihai! șopti el... și își ascuți auđul...

Nu eră nimenea lāngă el, dar par că putū să deosibescă plānsuri innăbușite, șopte grăbite, pași repeđi prin tindă și prin curte; iar după o bucată de vreme, ochii îi furē chemați de-o ivire neașteptată la căpētēiul lui...

Cătă, cāt îl iertă painjinișul ce i se țesuse înaintea ochilor, — și par că zări ca prin sită, un preot, tiner par că, cu chip cunoscut.

Preotul ținea în mână sfântul potir; patrahirul i se așternea pe piept și se lungiă pe pat; iar preotul acesta, tiner și cu chip cunoscut, ăicea rugăciunea grijaniei.

Sórele străbātū în odaie și lumină bine fața preotului tiner. Iar atunci, ca într'un vis frumos, părintele Andrei zimbī cu rađele sórelui, zimbī cu rađele bucurii cereșci ce i se imprășciară pe chipul întreg și-l schimbară, aceste mândre rađe sufletești și îl făcură frumos la vedere, și-i dădură infățișare de ceva nelumesc, de ceva sfânt.

Părintele Andrei primī sfânta grijanie din mâinile preotului tiner și par că un foc sfânt trecū prin trupu lui și-i aduse o viēță nouă de câteva clipe.

— Mulțumesc, părinte Mihai, — șopti e, și intinse brațele lui slabe care tremurau. Dumneđu să-ți dea în viēță numai bucurie ca cea din urmă pe care mi-ai dat-o sfinția-ta!

Părintele Gândilă apucă potiru din mâna părintelui Mihai, — iar acesta căđū în brațele bătrânului, inghițindu-și lacrimile care-l sugrumau.

Iar sórele lumină voios priveliștea acestei bucurii din urmă!

RADULESCU-NIGER.

Când vede omul căți sūnt înaintea sa, să se gāngescă la numărul celor cari îi sūnt în urmă.

*

Iți strici spiritul, conșciința, judecata, precum iți strici și stomacul.

*

Să sări ca să nu te dai înapoi e mai bine decăt să te dai înapoi ca să sări.

*

Tactul e spiritul inimei.

Remâi tu cu bine . . .

Remâi tu cu bine și noroc remâi,
Pórtă 'n suflet dorul dragostei dintei;
Fericirea 'n lume greu póte fi dată,
Fericirea noastră fie cea visată.

Sufletul din mine cine-l înțelege,
Neschimbată sórtă, durerósă lege;
Frântură de rađă, eu slărmată stea,
Incăldi-voi tóte cu căldura mea?

Ce nu 'ncepe lumea-mi, farmec, armonie,
Multămire, pace, port in poezie;
Mâna nevedută rupe mândre flori,
Sufletele nóstre fi-vor tot surori.

Remâi tu cu bine și noroc remâi,
Pórtă 'n suflet dorul dragostei dintei;
Sufletul din mine cine-l înțelege,
Durerósă sórtă, neschimbată lege.

ELENA VORONCA.

Copilul niměnui.

Dramă in patru acte de *Alfred Touroude.*

(Urmare.)

Robert. Doresc să me însor chiar acum, tată.

Duversy. Cum?

Robert. Chiar mâni, de este puțință.

Duversy (privind pe aměndoii) Atunci, de sigur că e de prisos a mai căuta o noră . . . Tu iubești . . . ori cređi că iubești pe cineva . . . Spune-mi . . . Te ascult!

Robert. Da, tată, iubesc pe cineva. Oh! nu, eu nu cred că nu iubesc, cum o ăci, ei iubesc într'a-devěr.

Duversy. Fără să șcii ce va să ăciă a iubi!

Robert. Nu șciu ce înțelegi prin asemenea cuvinte, dar nu cred că e de trebuință de a fi trăit prin ore cari locuri spre a șci cineva cum să iubescă. — Eu iubesc . . . și iată totul.

Duversy. Aș pune rěmășag că totă acěstă înțelepciune isbuteșce la vr'o mare nebunie!

Robert. Nu ț-am spus încă pe cine iubesc.

Duversy. Ghicesc după infățșarea ta. (*Se scólă.*)

După modul dtale de vorbire pricep, că nu este nici de cum vorbă de o fată astfel după cum aș voi-o eu! La vârsta dtale, crede-me, cineva nu póte fi abătut dela ideile ordinare ale tinerěței decât printr'o pasiune absorbitóre și nebunică, de multe ori absurdă chiar. Un amor ideal, séu o vocațiune cu neputință de invins! Mi-ar plăcé mai bine să te vėd comițěnd nebuniile potrivite vârstei tale, in loc de a te auđi raționând astfel; nu cunosc pe cea ce o iubești, dar aș pune prinsóre că ea posedă tóte calitățile bune din lume, afară de una: averea! Oh! nici un bănuț . . . dar e așă de frumósă, așă de bună, așă de nobilă . . . (*Sede.*) Dar datoría mea este să me port înțelepțěșce cu tine; și nu-ți voi îngădui decât acele fapte cari nu légă intru nimic viitorul, și cari n'ar puté să te cóste prea scump intr'un târđiu. De-aș cedá rugăciunilor tale, aș fi binecuvěntat astăđi, și blestemat mai târđiu

Robert. Tată, dtă nu șcii decă pasiunea mea este

intr'adevěr efectul unei cugetări profunde séu a unei nebunii a ținerěței; eu am cugetat mult timp, și ađi nu fac decăt să ascult conșciința mea. ăi-mi un cuvěnt bun, — căci eu voi și trebuie să me însor cu aceea ce-o iubesc.

Duversy (sculându-se iar.) Cum ai ăis? repetă-mi încă odată acele cuvinte!

Robert. Voiesc . . . și trebuie să me însor cu cea ce iubesc!

Duversy. Trebuie?! Nu șciu decă pot înțelege.

Robert. Dtă înțelegi tată.

Duversy (trece între Robert și Dna Duversy.) Atunci . . . imi cei invoierea să te însori cu amanta ta? — Imi cei mie? . . . Ai nebunit tu ore?

Dna Duversy Amicul meu!

Duversy. Nici un cuvěnt dnă! slăbăciunea dtale te orbeșce! Dar dtale, dle. iți voi vorbi. Vei șci că sũnt adănc jignit de ceea ce se petrece aici! Me mir mult cum ai perdat respectul până in punctul de a-mi vorbi de așă lucruri și să propui pe-o așă fată, femeii mele, mamei tale!

Robert. Tată!

Dna Duversy. Robert! linișțeșce-te!

Robert. Mergi prea departe, tată!

Duversy. Astfel de fete nu vor pětrunde nici odată in sinul familielor!

Robert. Și pentru ce?

Duversy. Pentru că amantele, întreținutele nu sũnt destinate a ne deveni vr'odată soții. Să ai o amantă la vârsta ta, — asta merge, trece, — dar să-i dai numele teu, s'o duci la brațul teu? laide de! . . . Când cineva se însoră, trebuie ca mirěsa lui să aducă in domiciliu-i conjugal serióșe garanții de onóre, — și o fată căđută nu mai póte avé nimic care să-i asigure virtutea, căci in prima să cădere se resumiă totul. Ea póte prea cu ușurință să calce datoriiile ei de soție, precum a călcat datoriiile ei de virgină.

Robert. Ai dreptate, tată! Dar ascultă bine ceea ce am eu să-ți spun. Trebuie să me însor cu cea pe care o iubesc, pentru că am luat-o inocentă ca o logodnică, curată ca un prunc; pentru că o iubesc ș-o respectez. Trebuie să me însor cu-atât mai mult cu ea, cu cât ea astăđi este mamă.

Duversy. A! ai și un copil!

Robert. Da, tată!

Duversy. Atunci, — lucrul e mai grav.

Robert. Și cum imi ador copilul, și nu voi ca el să creșcă fără tată, nu voi ca el să me desprețuěșcă mai târđiu.

Duversy (tresăriud) Să te desprețuěșcă?! poftim cuvinte frumóșe! Un fiu n'are nici odată dreptul de a desprețui pe tatăl seu!

Robert. Din contră! el nu va șci peccăt să desprețuěșcă pe acel om ce va face din mamă-sa o femeie părăsită și desprețuită de toți, din el un individ fără nume, fără familie, fără origină.

Duversy. Vėd bine, dle, că ai o stimă mare pentru acea femeie; dar me tem prea mult că nu cunoști acest amor să nu fie decăt o curntă înșelăciune ce te orbeșce. Amorul teu părințese póte fi mult exploatat, decă voi judecă după esaltațiunea ce-o arăți acum. Dar eu totă opunerea ta, va trebui să-ți păstrezi viitorul astfel numai după cum il înțeleg eu.

Robert. Tată! tată! trebuie să me însor!

Duversy. Nu!

Robert. Dar o voesc!

Duversy. Și eu nu voiesc! Numele ce port este

mai întei al meu, și onórea de asemenea. Eu sînt responsabil de tóte acțiunile tale in astfel de materie; și-mi vei da voie să nu deschid sinul familiei mele nu mai știu cărei victime ipocrite. A! nici un cuvînt, te rog! Am constatat eu destul de bine pentru ce niște fete sărace cedez semenilor tei! Cunosc prea bine tot fondul acestor feluri de istorii.

Robert. Dta nu o cunoști, și-ți iert aceste...

Duversy. Nu poți iertă tu pe tatăl teu! Am vădut cum trăesc alții; am trăit eu însu-mi, și știu prea bine cât prețuesc aceste virtuți. Îți cer iertare dnă, dar, drept vorbind, fiul dtale me face să vorbesc niște lucruri... Aste istorii sînt cunoscute, de lumea întregă... O virtute! Ah am vădut eu sute de astfel de virtuți, cari se schimbă intr'un mod fórte naiv in niște prea încarnate viciuri. — Vorbește-mi de plăcere in timp de opt-noue zile... și-atunci te voi mai înțelege!

Robert. Vorbele dtale sînt exemple de fapte rele!

Duversy (ridicându-se, jignit.) Robert!

Robert. Cu atât mai reu, decă respectul meu in-cepe a șovăi! Dar prețuesc mai mult să am in viața mea, durerea de a nu fi putut să fac o femeie onestă, decăt remușcarea că am creat o curtesană!

Duversy. Destul!

Dna Duversy. Amicul meu!

Duversy (fórte viu.) Destul! Tóte astea me osteneșc și me zdrobesc! Caută a mai cugetă și liniștește-te! pe urmă, voi comsimți póte a-ți vorbi mai pe față încă, intre patru ochi! (*Ese la stînga.*)

Scena III.

Robert, Dna Duversy.

Dna Duversy. Fii liniștit, scumpul meu copil, și cugetă bine. Tatăl teu nu cunoșce pe ceea ce-o iubești, și o judecă după celelalte femei pierdute.

Robert. Dar trebuie să me insor cu ea, numai decăt.

Dna Duversy. Fă tot ceea ce-ți indică înțelepciunea ta, probază tatălui teu că se înșelă, dar probază-i-o așa ca să nu mai aibă nimic de respuns.

Robert. Dar pentru asta ar trebui timp, și eu nu pot așteptă de óre-ce... In sfîrșit nu pot să-ți spun asta dtale, mamă, dar trebuie să me insor cât mai curînd; este o rațiune majoră, ingrozitoare chiar, pentru ca eu să me revoltiez astfel. Ea are un fiu; eu nu voi ca acest copil să nu aibă nume, voi ca el să șcie că eu am fost un om onest, și... și nu se șcie ce se póte întemplă, mi-i témă ca viitorul...

Dna Duversy. De ce te temi tu?... Ce te póte împiedică de-a așteptă? Nu cumva... Ah!... mórtea... dar tu ești, mulțumită lui Dđeu, destul de sánętos... séu póte că ea... e bolnavă...

Robert (repede.) Da, ... ea e bolnavă!

Dna Duversy. Și ți-i frică să nu se stingă inainte de a fi putut convinge pe tatăl teu... Ce-i dreptul, — atunci n'ai mai puté legitimă pe fiul teu...

Robert. Da, mamă, — și veți bine dar, că nu mai pot să aștept! înțelegi.

Dna Duversy. Dar trebuia să spui tóte astea tatălui teu, și el de sigur că s'ar fi induioșat atât de tine cât și de ea, póte...

Robert. Vai!

Dna Duversy. Ascultă atunci... me duc să vorbesc eu singură cu tatăl teu, și...

Scena IV.

Aceiași, un lacheu.

Lacheul (intrând prin drépta.) Dl Duteil vesteșce pe domnul, că este la dispoziția sa.

Robert. Bine, vin îndată. (*Lacheul ese prin fund*) Ingăduie câteva minute mamă, și voi reveni ca să pun in mările tale scumpe tot viitorul, tótă bucuria mea. Iértă-me, dar e vorba de un serviciu ce trebuie să fac lui Maximilian (*Ese.*)

Dna Duversy. O scump fiu!

Lacheul (reintrând.) Dómnă, o damă necunoscută cere să ve vorbescă.

Dna Duversy. O necunoscută? poșteșce-o. (*Lacheul ese, Feanna intră repede.*)

Scena V.

Dna Duversy, Feanna fórte simplă.

Feanna. In sfîrșit pot să ve vorbesc... Dvóstre sînteți mama lui!

Dna Duversy. Mama lui?! Dar... dnă... cine ești dta?

Feanna (incremenită.) Cine sînt eu? A da! nu m'am fost gándit la astă întrebare. Cine sînt eu? — Ei bine, eu sînt... oh! (*Pică in genunchi cu mările impreunate.*)

Dna Duversy. Ea e... negreșit! (*O lungă tăcere.*)

Feanna. Ve cer, ve implor iertare dnă! Da! eu sînt! Oh nu me priviți cu atăta așintire, nu me faceți să roșesc peste măsură! Sînteți atât de curată la suflet, atât de mare, încăt nu me veți puté înțelege, și ve pricinuec gróză, rușine, negreșit. Dar ve implor grația, — iertarea!... am alunecat, am greșit, ce-i dreptul! N'am avut puterea de a remăné onestă, dar l'am iubit atât... Ah! iată ce ar trebui să înțelegeți: il ador! astfel me veți lăsá să vorbesc. Ve voi vorbi ori cum veți voi... in genunchi, fără a-mi ridicá ochii spre voi. — Am atâtea lucruri de spus...

Dna Duversy. Dar... dar eu nu știu... Dta pari intr'adevăr că-l iubești mult... Ochii dtale sînt dulci, și ușor se póte vedé cu ce fel de lacrimi plângi! O! ridică-te! Și-apoi fiul meu te iubeșce și te respectéază prea mult!... Negreșit că ești bună, ești justă... Ei bine, atunci, eu... Ce voești dta?... Pentru mine, ești... in sfîrșit... (*Deschidénd brațele.*) Dar vino, vino la mine!

Feanna (perdută sbucnind.) Dómnă, dó... (*Se opreșce.*)

Dna Duversy (imbrățișánd-o.) Da, așa! (*Pică améndoue pe canapee, uua ședénd, alta la picioarele ei*)

Feanna. Dnă! ah! cât ești de bună! să me ierți, pe mine! Oh! cât bine mi-ai făcut! Mările vóstre ating fruntea mea, plângeți pentru mine... dvóstre... Ah!

Dna Duversy (suridénd, fórte demn) De óre-ce ai vinit la mine, fără a cugetă, numai prin cea dintei impulsione, negreșit că te simțiai bine in stare de a face un asemenea pas. Și-ai făcut fórte bine! Pune-te aici, lângă mine. Ce aveai să-mi spui? — nu tremurá... dă-mi mările... Vorbeșce in libertate tot ceea ce te așmpins să faci un asemenea pas.

(*Va urmă.*)

N. A. BOGDAN.

Fără mască.

I é r n a.

ger cumplit! E iernă! iar crivețul mugind,
Prin văi și munți, năvalnic, alergă viscolind,
Și șuerând lovește in vestele ramuri
De plopi, și flori de ghiată intinde peste gémuri.
Din înălțimea sură, rălăcitori se lasă
Fulgi arginții de néuă, mai desă tot mai desă,
Incărunțind hotarul, — el pare inadins
O necuprinsă mare, un ocean intins
De spumă albă, môle...

Și mândrii melușei
De nea coboră iară, din ceruri, și sub ei
Cărările ingropă... se perde urma lor
In nesfârșita zare sub albul ei covor.
Urlând, pe câmpuri trece un lup — etern pribég,
Trezind din somnul dulce pădurile de fag,
Și tresărind, echoul, răspuns i dă târziu
Și văile răsună atâta de pustiu!
Călăuzit de vânturi, s'aude cobitor
Un țipet trist de buhă, al morții vestitor;
Iar numărând ghietoșe a ciasurilor clipi,
Un corb in aer, singur, mai bate din aripi!

ENEA P. BOTA.

Pintea vitézul.

De ION POP RETEGANUL.

II.

(Urmare)

Pe auzul numelui Pintea flori reci îi cuprindeau pe
toți neguțătorii și călătorii, cari trebuiau să treacă
prin acești munți, ca și când i-ar fi apucat nouede-
ceci și noue de friguri.

Inse Pintea nu eră așa de sêlbatic și primej-
dios, după cum și-l inchipuiau ômenii cei slabi de
ânger. Ci el, când se ducea undeva la prădat, séu când
inlênă pe vre un neguțetor bănos, cerea să-i dea bani
de cheltêlă, și decă acela tăcea și-i da, el nu-i făcea
alta nimică, ci-i luă banii și se ducea in trebă-și. Dar
decă se află vre unul de cei dârji și îndêrêtnici, care se
punea de pricină și nu vrea de bună voe să-i dee ce
cerea el, atunci eră altă vorbă, atunci și numai atunci
ii da vr'o câțiva pumni indesați după cap, luă apoi tot
ce avea pe lângă dênșul și așa il lăsă să se ducă in-
contro l'or duce ochii și piciorle.

Săracilor și vêduvelor ferit-a Dumneșeu să le fi
luat vre odată ceva, ci el adeseori le dăruiă pungi in-
tregi de bani. De-aceea Pintea in ochii săracilor și ai
vêduvelor eră un om fôrte bun și nu numai că-l lăudă
mai mult decăt pe ori care om de ômeni, ci când ar
fi vinit treba la adică, chiar și capul și l'ar fi pus la
mijloc pentru dênșul.

Dar Pintea nu se mulțami numai cu atâta de-a
umblă prin cei munți, de-a prădă satele și têrgurile de
prin Moldova, Maramureș și Ardeal și de-a împărți,
când cerea trebuința, averea celor bogați intre cei sêr-
mani, ci el, pe lângă aceea că eră voinic ca nime al-
tul, mai fiind încă și fôrte frumos, deștept și îndrăsneț
la ori și ce întreprindere, îi plăcea fôrte mult de-a cu-
ceri și inimele fetelor celor frumoșe. De-aceea, auzind
el acuma dela cine va fi auzit, că fata craiului din

Baia-mare e fôrte frumoșă, își puse in minte ca numai
decăt s'o fure și s'o ducă in munții din ținutul Dornei.

Fărtații sei, când prinseră de veste cu ce fel de
gânduri se pôrtă căpitanul lor, il desfătuiră să nu facă
una ca acesta, că n'a eși bine la capêț.

Dar Pintea, cunoscându-și puterea, nu voi să-i
asculte, ci intr'o bună dimineță se porni spre Baia-
mare cu gândul ca numai decăt să fure pe fata cea
frumoșă a craiului.

Inse, lucru ciudat, cum ajunse el la Baia-mare și
cum dete cu ochii de fata craiului, uită cu totul la ce
a vinit... Lui îi eră acuma de-ajuns că o pôte vedé,
dar de furat nici vorbă... Fata, pe lângă aceea că eră
fôrte frumoșă, mai fiind încă și fôrte lôtră, il fărme-
case cu totul.

Dar și fata, când vêdù pe Pintea, nu remase rece
ca ghița. Ei încă i se părea că nu este mai mult a-
ceea, care a fost mai nainte. Și nici nu avea cum să
nu se schimbe, după ce Pintea eră ca și un Fêt-fru-
mos din poveste: voinic și frumos, cum nu mai vêduse
pe altul inainte de dênșul. Și apoi... cine pôte șci ce
i-a mai fi spus și Pintea.

Și după ce a făcut Pintea cunoșcință cu fata a-
cêsta, șapte ani nentrerupt a purtat dragoste cu dênșu,
șapte ani nentrerupt a umblat el mai in tótă sêptemâna
la Baia-mare și ori de câte ori se întorcea îndêrêt la
locașul seu din munții Dornei, totdeauna se 'torcea in-
cărcaț de bani și de tot felul de odore scumpe, cari le
câpêțá dela drăguța sa, și nimenea nu putea să pună
mâna pe dênșul, nime nu-l putea impușcă, căci el eră
tare și glonțul nu-l prindea.

Pe lângă tãria lui cea mare, care câpêtat-o dela
Sânt-Ilie, pe lângă aceea că nici un glonț de pușcă nu-l
putea prinde, pe lângă rara lui frumusețá, mai avea
Pintea încă și alte doue daruri, cari rar ce om pôte să
le aibă;... el nu mai avea adică Iérba-fierelor și un
flueraș minunat făcut din șapte dóge.

Cu Iérba-fierelor, care eră pusă sub pielea din
palma mânei drepte, el ori unde se ducea, de-ar fi
fost sute de uși inferecate și fiecare ușă cu sute de lă-
căți incuiată, el totuș le descuiá pe tóte de-a rëndul și
intrá prin trênsule ca și când n'ar mai fi fost incuiate,
ci tot deschise de când lumea. Cum se apropiá cu
Iérba-fierelor de uși, ușile așa de iute și de lin se des-
cuiá, că om fôrte ager la ureche trebuia să fie acela,
care le auziá deschidându-se.

Și când incepea a cântá din fluerașul seu, să fi
fost ori și cine și ori cât de nepăsător, trebuia să-l as-
culte, așa de frumos cântá.

Spun bêtrânii că Pintea, mai ales când eră in
duși buni, séu când il ajungea dor de drăguța sa, și
ceea fărtaților sei să se adune la un loc pe valea unde
eră cu șederea, și după ce aceștia se aduná, Pintea își
luá fluerașul seu, se punea de-o parte de dênșii séu se
suiá pe Pietrile-Hirlei și așa de frumos le đicea din-
tr'ênsul, că hoții đile întregi ar fi stat și l'ar fi ascult-
tat cum cântá.

De multe ori se apuceau unii dintre dênșii séu
chiar și toți hoții, când erau bine dispuși, și jucá un
fel de joc, pe care Românii din ținutul Dornei până
și 'n điuva de astăzi il jócă și-l numesc „Hora lui
Pintea“.*

Dela o vreme inse, fiind că banda lui Pintea pe

* Mai este încă și altă horă ce-o jócă Românii din acest
ținut, despre care se crede că asemenea e de pe timpul lui
Pintea. Acesta se numește „Hora Cerbului“.

și ce mergea tot mai tare se măria și tot mai mulți și mai voinici feciori se adunau pe lângă dânsul și prădau în toate părțile, fără ca cineva să le pôtă face vre un reu, începură a se ingrigi mai toți ômenii de prin satele și tîrgurile din apropiere și mai ales boerii și domnii cei mari.

Și nici nu aveau cum să nu se tîmă, după ce Pinteau pe toți boerii și domnii cei mari, fie străini sîu români, despre care șcicia el că asupresc pe țărani, cînd îi intîlnia undeva sîu cînd se ducea acasă la dînsii, nu numai că-i despoia de tot ce aveau mai scump, ci de multe ori le trîgea câte-o sfîntă de bătăe de se ducea vestea, dîndu-le prin acêsta a înțelege, cum au să se pórte de altă dată cu cei mai mici și mai slabi decât dînsii.

De-aceea căutară acuma domnii tôte chipurile și mijlôcele, cum ar puté mai degrabă și mai lesne mîntui țera de dînsul.

Domnii pusese chiar și un preț pe capul lui Pinteau. Cine l'ar fi prius viu sîu mort, acela avea să capete o multime de bani . . .

Mulți dintre cei ce cugetă, cum se dice, că vor da peste cai morți și le vor luă potcôvele, cum auđiră de fîgăduința domnilor, se și puseră la pîndă, pe unde șciciau ei că umblă Pinteau mai adeseori, dóră le pică în căpcană. Dar de gēba le-a fost tótă munca, căci lui Pinteau nime nu-i putea face nimic. Și de și unii dintre cei ce-l urmăriră se încăierară de dînsul și voiră să-l prindă și să-l lege, o scuturătură bună de piept și-o trîntă sănătôsă la pămînt le eră prea de-ajuns, ca să nu se scôle o đî intrîgă de jos, iar după ce se sculă, în vieța lor nu să mai umble după Pinteau ca să-l Prindă.

Iar decă unii incercau să-l impușce, tot de gēba eră, căci pe dînsul, după cum șcim, glonț de pușcă nu-l prindea. Ba! el nu odată, ca să le vie și mai tare de hac, apucă glonții din sbor cu mîna și aruncă cu dînsii în ochii celor ce au impușcat.

De-aceea vinise acuma trēba pînă la atăta că toți se ingrozise de dînsul. Chiar și drăguța lui, adică fata craiului din Baia-mare, nu mai eră aceea care fusese mai nainte. Acêsta, vîdînd că nici intr'un chip nu pôte să-l întorcă de pe căile sale cele rătăcite, vîdînd mai departe că ura lui Pinteau în potriua domnilor, în loc să scadă, pe đî ce merge tot mai tare creșce, începî și ea a cercă tôte chipurile și mijlôcele cum i-ar puté curmă firul vieții.

Bine-a đis cine-a đis, că femeia, cînd se pune, mult e în stare să facă: bune și rele, adică după cum îi plesneșce prin minte. De-aceea nici cînd nu e bine de-a-ți pune mintea c'ô femeie șirētă și prefăcută, fie aceea chiar și-o fată de craiu, decă nu țî-e voia să dai peste dracul.

Pinteau, decă ar fi ascultat de fîrtații sei, decă nu și-ar fi făcut de lucru cu fata craiului, decă ar fi lăsat-o în cîte a aflat-o și unde a aflat-o, de bună sēmă că n'ar fi pățit ceea ce a pățit.

Bine! . . . multe ar face omul, cînd ar șci cum, și de multe s'ar feri, cînd ar șci ce-l așteptă. Dar . . . așă-i în lume . . . tocmai cînd nici nu visēză omul, atunci o pățeșce.

Fost-a adică așă, că Pinteau cu tôte că șcicia acuma că dușmanii sei îl urmăresc din tôte părțile și voesc cu ori și ce preț să-l omóră, el totuș nu se putu răbdă de-a nu merge din cînd în cînd la drăguța sa. Inse tocmai acêsta a fost cea mai mare greșelă din partea lui, căci drăguța sa, după ce-l urise odată, nu-i eră

mai mult de dînsul, și decă-l mai suferia ca s'ô ceteze, eră ca cu atăta mai degrabă să-l prindă în căpcană și mai lesne să-l mîntuēscă de đile.

Se puse adică acêsta fată lótră și prefăcută mai de multe ori pe lângă dînsul cu binișorul și ispitindu-l îl întrebă, cum de este el așă de tare, că nime nu-l pôte învinge, și nici un glonț de pușcă nu-l pôte prinde?

Pinteau dintru început nu voi nimic să-i spue. Mai pe urmă inse, vîdînd că tot una îl cincășce, și nu odată chiar și plînge pentru că nu voesc să-i descopere, îl pune pēcatul și-i spune tótă istoria sa dela început: cum a petrecut cu ciobanii și ce au făcut aceștia cu dînsul, cum a impușcat pe dracul de pe muntele Lucaciu, și cum Sânt-Ilie, drept rēsplată pentru binele ce i-a făcut, i-a dat o pulere așă de mare ca nime în lume să nu-l pôtă învinge în luptă drēplă. Iară în urma urmelor, ca să pue copac la tôte, cîte le descoperi, îi mai spuse încă și aceea, că pe dînsul numai acela va fi în stare să-l învingă, care va luă șapte fire de grău de vēră și șapte de grău de tómnă, șapte fire de piper, șapte fire de tîmăe, șapte cuc șterse de potcôvă părăsită* și un glonț de argint, și cu tôte acestea va încarcă o pușcă, acela îl va puté impușcă. altul nu, căci numai de lucrurile acestea pôte să móră,

Să fi șciut Pinteau că acest șerpe de fată imbrăcat în piele de femeie, cu care a purtat el dragoste prin șapte ani nentrerupt, voesc să-i repue capul, de bună sēmă că nu i-ar fi spus nici un cuvîntel, ci cu tótă dragostea ce-o avea pentru dēnsa, mai degrabă i-ar fi curmat đilele și-ar fi aruncat-o cînilor spre hrană, căci numai de acêsta eră bună

Dar ce folos! . . . lui nici odată nu i-ar fi plesnit prin minte, ce fel de gînduri rele clocesc intr'ēnsa. El a cugetat că ea îi este credinciosă și priinciosă și că numai de-aceea l'a întrebat despre tária lui, ca să șcie cum și de unde vine că nime nu e în stare să-l învingă.

Dar amarnic s'a mai înșelat bietul om, căci nu mult după acêstă descoperire a tainei sale, mergînd el iarăș la Baia-mare, tocmai cînd voia să se urce cu voinicii sei peste zidurile cetății ca să intre în năuntru, să-i cōtrepescă pe toți cei din cetate dimpreună cu drăguța sa, despre a cărei viclenie și înșelăciune prinsese acuma de veste, iată că-i sar înainte o multime de panduri inarmați din cap pînă în picior și unul dintre dînsii strigă:

— Acuma s'a incheiat cu năsdrăvniile tale! . . . Acuma ori te dă de bună voe legat, ori de nu, vei fi impușcat ca un cîne! . . .

— Să șciu bine că nu șciu ce se va intēplă cu mine — respuse Pinteau — dar legat nici odată nu m'oi da! . . . Să șciu bine că aici voi muri, dar voinicia nu-mi voi pângări! . . . Voinic am fost, voinic voi să mor! . . .

Apoi întorcîndu-se cătră voinicii sei strigă:

— La luptă fîrtaților! . . . la luptă pe mórte ori vieță! . . .

Și cum rosti el cuvintele acestea, de-odată se aruncară cu toții ca niște lei asupra pandurilor și se luptară voiniceșce, adică cum șciciau ei să se lupte, cînd îi ajungea mucul la deget . . . Pe unde trecea Pinteau, cădeau ca iērba cînd se coseșce . . . Dar ce folos! . . . Cînd cugetă Pinteau că acuș îi va mîntui de đile pe

* Unii pun pretutindene în loc de 7 numai 5 fire.

toți pandurii, carii îi eșiră înainte, când implântă securea sa în zidul cetății și voiă să se arunce în năuntru, iată că un pandur nalt și spătos, pe care fata craiului îl învățase cu ce fel de armă poate să-l omóre, se repede ca o segétă asupra lui, întinde pușca care o ținea în mână și care eră încărcată cu lucrurile descoperite fetei craiului de Pinte, și cum o întinde și cum o slobode, îl nimeresc oblu în vârful capului, așa că-i remase capul în zid. Și cum a remas Pinte atunci, așa dice că se vede el și acuma, ca și când ar fi viu, atâta numai că de atunci și până acuma a impietrit.

Pe timpul lui Pinte au resărit șapte fire de grâu de primăveră de-o parte și șapte detómná de ccealaltă parte și-au crescut și s'au făcut dintr'ensele spice, cari și până în ziua de astăzi se mai pot vedé. Iar pèrul

capului, când îl bate vèntul, se atinge de spicele cele de grâu, și atunci un glas duios se aude suspinând și blestemând pe drăguța sa, din a cărei pricină a murit, când i-a fost lumca mai dragă.

Astfel s'a trecut voinicul Pinte.

Numele seu inse, după care s'a numit valca și poiana din munții Dornei, unde a petrecut el cu fărtații sei „Valea lui Pinte” și „Poiana lui Pinte” seu simplu „Poiana Pintii”, precum și vitejiile sale vor rămâne neșterse din gura poporului...

Și... să trageți bine de sémă, că odată are să se clătescă securca care a implântat-o el în zidul cetății din Baia-mare, și atunci Pinte are să invie, și când va inviă, va fi vai și amar de întreg némul celor ce i-au curmat țilele.

O păreche.

Bêtrâna îi petrecu până la pòrtă. Ací se opriră în loc ca să mai își spuie ce aveau de spus.

El, îmbrăcat cu hainele cele bune, de pe fundul lăzii, cum s'ar dice: Jachetă de postav negru trecând de genuchi în jos, cu multe pete pe piept și pe póle, care resistaseră benzinei și spirtului de mașină, cu nasturi îmbrăcați și desbrăcați, cu guler cădând în jos la spate și lăsând să se vedă butonul de cilic dela gulerul cămășei; pantaloni ca oul de bibilică, croiți anevato; vestă cadrilată; cravată verde deschis cu o cracă de mărgean infiptă în ea; guler nalt și indoit înaintea bărbiei; lanț de alamă suflat cu bronz; alt lanț de pèr de om impletit, cumpèrat dela o mănăstire; mănuiși albe de bumbac, cam lungi și cam largi; ghete cu doue tălpi cu plută, cu tocuri nalte și subțiri cât firfira, cu scărțitori, cu bizețuri; căciulă de strahan, po-trivită în trei caturi și lustruită cu unt de migdale.

Ea: Rochie de fai ca gălbenușul de ou cloicit și bătând mai mult în verde; ghete de piele poleită și cu găurele la bot, cu tocuri fòrte nalte și subțiri; lanț indoit de aur atèrnat de gât și cădând până în brèu unde se află virit o ghiocă de ciasornic, stricat a doua și după cumpèrare; brățări de bóbe mari de chihlibar alternând cu bóbe de smarald și împreunate printr'un elastic; mánicuțe cu rețele albe în voaltă; rujuri în fața oului de curcă, la gât și la piept; broșe de aur cu fotografia unei persóne necunoscută ei; tórtè de mahmudele în urechi; pălărie de atlas alb ca crinul, pètată dela increșituri, cu urme de degete prin alte locuri, cu flori mari de mac roșii feștelite, cu un penaj înalt la mijloc și seménând a fi un mánuchi de fèn ghizdei, cu vr'o dece bóbe mari de corcoduși roșii, de piersici, de zarzàre, de ciresi bine imitate — în partea din drépta a pălăriei, — cu vre-o trei rënduri de lánțulețe de bronz, ruginite și incurcate în partea din stânga, — cu un gândac — cărăbuș — verde, galben, într'un ac de pe la cèfă; umbreluță de atlas alb plesnită, găurită, pètată; batistă fisonată și parfumată, infiptă într'un buzunăraș dela piept.

Și așa gătiți, se duceau să se plimbe, pe jos, să se poseze póte, să dea visite. În dreptul porții, el se mai scutură cu palma stropită cu scuipat, pe ici, pe

cole, pe pólele jachetei, pe pantaloni. Cu batista a murdară suflă praful de pe ghete, cu a curată își suflă lung și sgomotos nasul; se uită la nori, se uită în drépta, în stânga, flueră, făcu câteva țachismete din ochi, căscă deschidând o gură cât tóte țilele, se întinse, gemu, se scremu, tuși, dete din cap, scărții din ghete. Ea, își netezi pèru pe tèmple, pe la cèfă, își potrivì volanurile, tunelul, broșa; atinse cu palma pălăria, se mai uită la ciasornic, rise, spuse ceva, cam emoționată de atâta gătélă.

Și în cele din urmă plecară. Bêtrâna, muma lui, veselă și plină de admirație, îi înfășură încă odată în o privire dulce, duiosă, de muma și nu se putu oprì d'a esclamá:

— Talentatu maichii!...

D. TELEOR.

Ilustrațiunile din nr. acesta.

George Tăut. În fruntea numerului de acum al foii noastre remprospetăm memoria unui poet român din epoca renașterii noastre literare. George Tăut a fost unul din tinerii, cari prin anii 1840 au luat lira și au sbiciuit scăderile societății române. Poesiile lui satirice au fost bine primite și mai multe din ele s'au și cântat. Marșul lui: „Drum bun, drum bun, doba bate” a fost răspândit pretotindene. Poesiile lui au apărut într'un volum la Iași în 1862.

Pogoritor din o vechie familie moldovenescă, s'a născut la 17 iulie 1823. Fiind sărac, studii mai nalte n'a făcut, a servit la ministeriul de justiție din Iași. La 1848 a luat parte la mișcările progresiștilor. În ccealaș an se insură și se retrase la moșie, ocupându-se de agricultură până la mórtea sa în anii 1870.

Fără mască. Carnevalul e 'n toiul seu. Balurile se pèrëndă pe 'ntrecute, cu nenumèratele lor farmeci și plăceri.

Balurile mascate, cu mulțimea lor de figuri interesante și atrăgătoare, sânt totdeauna fòrte cercetate.

După mieđul nopții incede partea cea mai interesantă a petrecerii. E cald grozav și unele mașce își depun masca.

Fără mască! — un astfel de moment infășoșeză și ilustrațiunea noastră a doua.

Depunându-și masca ce-i ascundea frumusețea, ea așteptă să vie acela, care numai decăt a recunoscut-o și cu care a petrecut niște momente delicióse.

Sufragiul universal al »Familiei«.

III.

Ce părere ai despre o femeie cochetă?

Intrebarea e pusă pentru bărbați, — dar pot să răspundă și dame.

Terminul răspunsului e 3 martie n.

LITERATURĂ și ARTE.

Sciri literare și științifice. *Dl Gr. Stefanescu*, membru al Academiei Române și profesor la universitatea din București, a dat la lumină un memoriu relativ la lucrările congresului de geologie, ținut la 1891 în Washington. — *Dl căpitan Gh. Bourceanul* a publicat la Focșani un volum de „Nuvele”. — *Dl dr Lemosten*, profesor la facultatea de medicină din București, a fost distins de Academia de medicină din Paris cu medalia de aur pentru meritele sale științifice.

Numerul festiv al »Transilvaniei«. Din incidentul jubileului de 25 ani al „Transilvaniei”, organul Asociațiunii transilvane, comitetul central din Sibiu a editat un numer festiv, redactat de dl Z. Boiu, prim-secretar al Asociațiunii, cu portretele președinților Asociațiunii și ale redactorilor eșiți din viață. Acest numer festiv, tipărit pe hârtie velin, începe cu o odă „Transilvaniei” de dl Z. Boiu. Apoi urmăzează un istoric al Asociațiunii, sub titlul „Trei decenii din viața Asociațiunii”, cu următoarele portrete: Andrei br. de Șaguna, Br. Vas. Ladislau Pop, Timoteiu Cipariu, Iacob Bologa. George Barițiu, scris iarăș de dl Z. Boiu. Articolul următor, „Jubileul Transilvaniei” cu portretul fostului redactor Ioan Popescu, este semnat: Redactorul actual. Sub titlul „Darurile zilei” începe un ciclu de aforisme de Mitropoliții Miron Romanul, Victor Mihalyi, de episcopii Ioan Meșian și Nicolae Popea, de dnii D. A. Sturdza, I. M. Moldovan și de alții. *Dl dr. Ilarion Pușcariu* scrie un articol intitulat „O voce la fondul de teatru românesc”; *Titu Budu*: Resunet din Maramureș; *Iosif Sterca Șuluțu*: Observări și propuneri; *Alesandru Roman*: Dorul meu; *dr. Grigoriu Silași*: Inceputurile teatrului românesc. Dintre celelalte scrieri, amintim pe a dlui dr. G. Vuia: „Ne lipsește un centru literar-științific”; și pe a dlui dr. G. Popa: „Aur și fer”.

Academia română. Comisiunea premiilor anuale Năsturel-Herescu și Eliade-Rădulescu din 1895, în ședința ei dela 20 ianuarie curent, a împărțit între membrii ei cărțile prezentate la concurs. Despre acesta, membrii cari n'au domiciliul în București, s'au încunoșciințat prin scrisoare. Toți membrii comisiunii sunt poftiți a-și pregăti rapoartele, spre a le prezenta la începutul viitoare sesiuni generale, care se va deschide la sfârșitul lui februarie st. v. Academia Română, în urma invitațiunii primită dela Academia de științe din Paris, deschide subscripțiune publică pentru ridicarea unui monument marelui chimist Lavoisier, de glorioasă memorie.

Cartea dlui dr. Felix. „Higiena Publică și Serviciul sanitar al României pe anul 1893”, se numește o carte publicată de curând la București de dl dr. Felix, șeful serviciului superior și membru al Academiei Române. Lucrarea aceasta e compusă din datele statistice ale biurourilor speciale și reprezintă astfel un raport amănunțit despre mersul sanitar al României pe anul 1893, în care sunt studiate, cu deamănuntul toate

chestiunile privitoare la acest serviciu. În partea a doua a raportului se descrie mersul serviciului veterinar și lucrările ce a seversit consiliul superior de epizotie, comisiunea veterinară, inspectorii și personalul veterinar.

Actele fundațiunii Adamachi. Academia Română a publicat într'o broșură actele privitoare la familia donatorului V. Adamachi și la regularea donațiunii, 1793—1894. Inteu găsim mai multe chisove privitoare la familia Adamachi; apoi se publică testamentul și codicilul; decisiunea Academiei d'a delegă la Iași pentru înmormântare dintre membrii ei, pe dnii N. Ionescu, D. A. Sturdza și Iosif Vulcan; cuvântările acestora rostite cu acea ocaziune; în urmă toate actele relative la primirea averii lăsate Academiei și regulamentele pentru întrebuințarea aceleia, conform testamentului. Conform acestora V. Adamachi a lăsat Academiei Române 2.180.000 lei capital, reprezentând un venit anual de peste 100.000 lei. Legatele se urcă la 99.000 lei. Însărcinările Academiei sunt: premiarea de scrieri morale și acordarea de stipendii și ajutoare. La început se află portretul lui V. Adamachi, la sfârșit monumentul ce i-a ridicat Academia în cimitirul Eternitatea din Iași.

Conferințe literare. *Dl Ionescu-Gion* a ținut marți la 24 ianuarie (5 februarie n.) la aniversarea unirii principatelor române și a fondării Ligii Culturale, o conferință literară în București, sala Ateneului. Cu asta ocaziune dsa a vorbit asupra „Românismului în prezente și trecut”. — *Dl George C. Dragu*, profesor, a ținut în duminica trecută la Ateneul din București o conferință literară despre „Teoria evoluțiunii”. — *Dl Constantiu Erbiceau*, profesor la universitatea din București, a ținut la Ateneul Român de acolo în 820 ianuarie o conferință despre „Religiunea în luptele românilor”. — *Dl Matei Voilean* a ținut în duminica trecută prelegere publică la Sibiu în localul Societății române de lectură. Subiectul conferinței sale a fost: „Din Africa centrală. Constituirea statului Congo”.

Dicționar ruso-român. Ministrul instrucțiunii publice din România, dl Tache Ionescu, însărcinase pe profesorul Em. Grigorovița din București cu întocmirea unui dicționar ruso-român. Ați acesta lucrare este aproape gata. *Dl Grigorovița* a scos zilele aceste de sub tipar la București primele șese școle. Lucrarea e dedicată ducesei de Coburg, mama principesei Maria a României. Dicționarul acesta este însoțit de un studiu introductiv asupra gramaticii limbei rusești.

TEATRU și MUSICĂ.

Teatrul Național din București. Marți la 24 ianuarie (5 februarie) s'a represintat în beneficiul dlui C. Nottara, următoarele piese nouă pentru publicul bucureștean: „Ginerii lor”, comedie în 4 acte de dl Pierre Wolf, tradusă de dl V. Toneanu, și „Femeia lui Tabarin”, tragi-paradă într'un act de Catulles Mendès, tradusă de dra A. Ciupagea.

Serate literare-musicale în Lugos. Anunțăm, că în ierna acesta s'au ținut la Lugos mai multe serate literare-musicale. *Prima a fost la 29 decembrie n.* cu următorul program: 1. Cuvânt de deschidere, rostit în numele tinerimei de dl dr. Simion Tămaș. 2. Ch. Dancla: „I air varié”, executat pe pian și violină de dșorele Victoria și Silvia Iorga. 3. Gr. Alesandrescu: „Toporul și pădurea”, Iosif Vulcan: „Frica mamei”, decla-

mate de dşóra Laura Vlad. 4. „Imunitatea corpului“, disertaţie de dl dr. Mihai Pop. — *A doua în 7 ianuarie n. 1895* a avut următorul program: 1. I. Ascher: „Sans Souci“, executat pe pian de dşórele Letiţia Tempea şi Aurora Peştean. 2. „Istoria districtelor bănăţene“ disertaţie de dl Vincenţiu Grozescu, protopop. 3. Mazas: „Op. 12.“ executat pe doue violine de dşóra Silvia Iorga şi dl Caius Brădicean. 4. G. Cărlóvă: „Nunta de argint“, declamată de dşóra Sidonia Ianculescu. 5. G. Ionescu şi C. Scrob: „N'am cui spune“, canţonetă italiană veneţiană, cântată de dna Elena Marcovici şi acompaniată de dşóra Livia Vodă.

Societatea Ioan Popasu a studenţilor dela şócele medii române gr. or. din Braşov a tinut in duminica trecută şedinţa festivă cu următorul program: 1. Cuvânt de deschidere, de conducătorul societăţii, profesorul I. Baptist Boiu. 2. „Deşteptă-te Române“, marş, executat de orchestra societăţii. 3. V. Alecsandri: „Ovidiu“, fragment din actul V., declamat de A. Bogdan şi I. Sporea, cl. VII gimn. 4. „Ursita mea“, de Gr. Stăfănescu, executat de corul vocal. 5. „Basmul român“, disertaţiune de Sextil Puşcariu, cl. VIII gimn. 6. a) „Cântec de légân“, b) „Pizzicato Gavotte“, de C. Latann, executate de orchestra societăţii. 7. „Ţiganul la miere“, anecdotă de Th. D. Speranţa, declamată de T. Herseni, cl. III. com. 8. a) „Serenadă“, b) „Bobocele şi inele“, de I. Vidu, executate de corul vocal. 9. „Marş românesc“, de Mazalik, executat de orchestra societăţii.

Concert la Feldióra. Inteligenţa română din Feldióra invită la producţiunea împreună cu dans, ce se va ţine joi 214 februarie 1895. Venitul curat e destinat pentru scopuri filantropice. Programa: 1. Cuvânt ocaional, rostit de învăţătorul G. Crivăţu. 2. „In pădure“, de C. Spohn, executat de cor. 3. „Rusaliile“, vodevil într'un act de V. Alecsandri. Persónele reprezentate prin: dl învăţător G. Crivăţu, tinerul I. Inache, stud. Zah. Bârsan, dşóra Ana Inache, dl G. Inache, tinerul I. Bârsan, dşóra A. Vlădărean. 4. O cântare, solo de dl Toma Brenci. 5. Ţiganul la vênat, de Th. Speranţa, declamat de dl Nicolae Lapedeanu, învăţător.

Concert la Chizdia. Comitetul bisericeii române gr. c. din Chizdia invită la concertul împreună cu joc, ce se va arangia duminică la 10 februarie n. in sala şólei gr. cat. din Chizdia. Venitul curat e destinat pentru ajutorarea şcolarilor săraci. Programa: 1. „Motto“, cor bărbătesc. 2. „Iată ziua triumfală“, cor bărbătesc. 2. „Bobocele şi inele“, cor bărbătesc de Vidu. 4. „Iérna“, cor bărbătesc. 5. „Moţul la drum“, cor bărbătesc. 6. „Senin şi furtună“, cor bărbătesc. 7. „Tatarul“, cor bărbătesc de St. Nosievici. 8. „Nu me uită“, cor bărbătesc. 9. „Corul vênătorilor“, cor bărbătesc. 10. „Marşul armatei române in 1877“.

Concert la Orăştie. Corul vocal din Orăştie arangiază duminică la 10 l. c. concert insoţit de dans.

BISERICĂ ŞI ŞCOLĂ.

Ştiri bisericeşti şi şcolare. Instalarea In. Pr. S. Sale părintelui episcop dr. Victor Mihalyi, in seauul de arhiepiscop şi mitropolit la Blaş, se va face la primăveră, probabilmente in luna lui maiu, cu mare solenitate. — *Dl Sergiu Medean*, fost capelan-preot, s'a numit de consistoriul arhiepiscopesc al Sibiiului administrator al protopresbiteratului S.-Sebeş, in urma trecerii in pensie a părintelui protopresbiter Ioan Tipeiu, după

un serviciu de 46 ani. — *Un capelan militar de cl. II*, din clerul arhiepiscopesc gr. or., se va institui in serviciul armatei comune, cu un salariu de 900 fl. Recursurile sânt a se adresa la consistoriul arhiepiscopesc din Sibiiu. — *Dl Ioan Moşoiu* din Tohanul-nou la 2 februarie a fost promovat de universitatea din Cluş la gradul de doctor in ştiinţele juridice şi politice.

Societatea România Jună a studenţilor români dela universitatea din Viena şi-a ales următorul comitet pe anul administrativ 1895: Preşedinte: Alesandru Vaida-Voevod, doctorand in medicină. Vice-preşedinte: Ionel Capşa, doctorand in medicină. Secretar I: Paul Bogdan, student in medicină. Secretar II: Nicolau Băcinschi, student in medicină. Cassar: Alesandru Crăciunescu, student in medicină. Controlor: Teofil Popovici, student in tehnică. Bibliotecar şi econom: George Sêrbu, student in silvicultură. Sediul societăţii „România Jună“ dela 1 februarie 1895 se află: IX Lazarethgasse, nr. 26, Viena.

C E E N O U ?

Hymen. *Dl Iulian Marţian*, locotenent c. şi r. in regimentul de infanterie nr. 50, s'a logodit cu dşóra Ida Goldschmidt in Năséud. — *Dl Ioan Bogdan*, absolvent de teologie şi învăţător in comuna Săscior, s'a cununat la 7 februarie cu dşóra Ana Todescu din Bucium-Cerb. — *Dl August de Herbay*, notar cercual in Veţel, s'a fidanţat cu dşóra Cornelia Stoicovici in Pecica-română. — *Dl Traian A. Vaşan*, ales preot in Arad-Cetate, la 10 februarie n. se va cunună cu dşóra Ecaterina Ursu in Curticiu. — *Dl Valeriu I. Russu* se va cunună la 10 februarie cu dşóra Ana Fulea in Tot-haza.

Procese noue. Dna Emilia Raţiu şi dşóra Dorina Raţiu au fost citate pe 2 febr. inaintea tribunalului din Seghedin pentru purtarea de tricolor naţional. — *Un proces de presă* se va pertractă la 6 martie n. inaintea tribunalului cu juraţi din Cluş. Sânt acuşaţi pentru o adresă de aderinţă trimisă dlui Aurel C. Popovici şi publicată in „Tribuna“, următorii: Teodor Trimbiţaş învăţător in Poiana, Iuliu Petricaş învăţător in Cocu, Ioan Gaia proprietar in Turda, Nicolau Rusu proprietar in Poiana, Romul Romonţan preot in Sindu, Iuliu Gel Gelan funcţionar de poştă, Simeon Nicórá învăţător in Luna, Simeon Poruţ învăţător in Turda, Stefan Mariş teolog in Blaş, Valeriu Moldovan student universitar, George Tatar învăţător in Mischiu, Ioan Giurgiu învăţător in Iara, Ioan Cadarescu, Septimiu B. Muréşan teolog in Blaş, Constantin Florian învăţător in Copandu, Iuliu P. Muréşan învăţător in Feiurd, şi in fine redactorul „Tribunei“ Andrei Balteş. — *Romul Vraciu*, locuitor in Mercurea, a fost osândit de judecătoria de acolo pentru că a purtat tricolorul naţional; curia inse a nimicit sentinţa, căci afacerea aparţine oficiului administrativ. — *Pentru agitaţie* sânt citaţi pe ziua de 23 februarie n. c. inaintea judecătoriei de cerc din Abrud următorii dni: Nicolae Băieşan şi Grigorie Sima, preoţi; Aurelian Danciu director de mine, Sim. Dandea proprietar de mine, George David jurist in Budapeşa, Virgil Todescu drd. in medicină la Viena şi Ión David candidat de avocat.

Decoraţi in România. La anul nou regele Carol a conferit ordinul Coróna României in gradul de cavaler dlui Teofil Frâncu, şef de biurou la ministeriul de instrucţiune publică; dlui dr. I. Neagoe, profesor de

higienă la liceul Mateiu-Basarab; dlui T. D. Speranța publicist; dlui M. Străjan profesor la liceul din Craiova; dlui dr. Aurel Babeș, chimist la institutul de bacteriologie; ordinul Steua României, în gradul de cavalier, a fost conferit dlui N. Droc-Bărcian, directorul gimnasiunii din Giurgiu.

Aședământul de ajutor Carol-Elisabeta. Am scris și noi, că regele Carol, cu ocazia serbării nunții sale de argint a făcut o fundațiune pentru țărani. De atunci fundațiunea a crescut și prin alte contribuiri și a fost recunoscută de corpurile legiuitoare ca persoană morală. În același timp a fost aprobat de către rege și regulamentul de administrațiune al acestui aședământ. Prin acest regulament administrațiunea instituțiunii e încredințată unui comitet compus dintr'un director, cei doi rectori ai universităților din București și Iași și din administratorul domeniului Coronei.

Serul anti-difteritic în București. La institutul de bacteriologie al dlui dr. Victor Babeș din București se lucrează cu multă activitate la producerea serului antidifteritic. Institutul, ne spune „Timpul”, se servește până acum de 8 cai; a preparat până în prezent 200—300 de doze și în scurt timp va fi aprovizionat cu aproape o mie de doze. Pentru autoritățile publice institutul procură gratuit substanța antidifterică, iar pentru particulari o vinde cu cinci lei doza pentru un tratament complet. Institutul român vinde serul antidifteritic cu cel puțin de cinci ori mai puțin de cum se vinde cel produs în laboratoarele din străinătate.

↓ **O dramă de amor în București.** Săptămâna trecută s'a întâmplat în capitala României o dramă foarte mișcătoare. Gr. G. Sturdza, fiul principelui Grigore M. Sturdza, întreținea de mult relațiuni intime cu o tineră maghiară Ghizela Boga. Spre a-l despărți de această legătură, principele Gr. Sturdza stăruie de fiul său și acesta primi să se însore cu o domnișoră Cantacuzino din Iași. Noul casătorii vinură în București acum vreo șase zile. Tinerul nu lăsa nici de cum să se vadă că ar fi afectat de sacrificiul ce fusese silit să facă. Vineri noaptea s'a întors acasă pe la 4 ore dimineața. Pe la 5 jum. s'a sculat, și-a sărutat soția și s'a dus în strada Sevastopol la femeia pe care o părăsise și care abia în ajun sosise dela Slănic. Indată ce intră în casă, se auziră două detunături de revolver. Chiriașii cari șed în aceeași curte alergară și găsiră pe femeie murtă, lungită în pat, îmbrăcată numai cu o cămașă de noapte. Un mic punct sângeros sub sinul stâng arată locul pe unde intrase glonțul. Nefericitul tiner zăcea jos mort, cu fața în sus și cu revolverul în mână dreaptă. Era îmbrăcat; nu-și scosese nici paltonul. Fata era în vârstă de 24 ani și cei cari au cunoscut-o, spun că era foarte frumoasă. Tinerul Sturdza era în vârstă de 28 de ani. În mormântarea lor a atras lume multă.

Institute de credit. *Lipovana* din Lipova se va întruni în adunare generală la 21 februarie; capitalul social 50.000 fl., profit curat 5660 fl. 83 cr. — *Târnăveana* se va numi un nou institut de credit, care se va înființa la Mediaș; în fruntea acestei întreprinderi stau protopopul Ioan Moldovan și dr. I. Ivan avocat în Mediaș. — *Parsimonia* din Bran va ține adunarea sa constituitoare la 20 februarie n.; președinte dl Ioan cav. de Pușcariu, notar dl George Babeș. — *Cassa de păstrare din Seliște* va avea adunarea sa generală la 21 februarie; capitalul social 10.300 fl., profitul curat 6430 fl. 76 cr. — *Arieșana din Turda* va ține adunarea sa generală în 1 martie; capitalul social 79.630 fl., profitul 6443 fl. 80 cr. — *Timișana* din Timișoara va ține adu-

narea sa generală în 26 februarie; capitalul social 100.000 fl., profitul curat 14.990 fl. 4 cr.

Necrologe *Alexiu Muntean*, proprietar în Oravița, părintele dlui Baltasar Muntean, avocat tot acolo, a încetat din viață la 17 19 ianuarie, în etate de 80 ani. — *George Stefani*, notar cereual în Birchiș, a murit la Lugos în 2 februarie, în etate de 60 ani. — *Iosefina Șutu n. Bata* a murit la Borgoprund în 2 februarie, în etate de 31 ani.

CARNEVAL.

Balul românesc din Oradea-mare a fost în carnavalul acesta cea mai mare petrecere a românilor din Ungaria. Lista damelor ce au publicat în nr. trecut, făcută în pripă, căci foia noastră era deja sub tipar, e prea mică. Afară de cele numite acolo, au mai luat parte cel puțin de două ori atâtea. Din cele multe, mai însemnate dămnele: Russu (Chișineu) Maria Popa (Tasud) Sîrlea (Ceheiu) Elena Horvath, Elisabeta Ardelean, ved. Vesa. Pap (Picleu) Lucreția Rudow (Ucureș) Beniczky (Bratec); domnișorele: Elena Zigre, Luisa Russu (Chișineu) Ghizela Pap (Beiuș) Maria Paladi (Borod) surorile Costin, surorile Pal. Ghizela Wessclényi, Florița Mitra, Maria Szilágyi (Vad) Maria Bochiș, Tecla Pop (Lugos) Elisa Rudow (Ucureș) La petrecerea din a doua seară veselie a fost și mai cordială. S'a dansat până la 1 după miezul nopții; iar în pauze corul tinerimei a cântat diverse cântece naționale. Afiam că venitul curat se urcă peste 400 fl.

Serată la Curtea din București. Joi, 19 31 ianuarie, s'a dat la Curtea din București o serată, la care au fost invitați: dñii membri ai corpului diplomatic, dñii miniștri, mai mulți dñi senatori, deputați, înalți dignitari ai statului și persoane din societate, împreună cu dămnele; în total peste 500 persoane. La orele 9 și un sfert, regele și regina, împreună cu principele moștenitor și principesa Maria făcură intrarea lor în sala cea mare, după care începă danțul. În tot timpul Majestățile lor au binevoit a convorbi, în modul cel mai afabil, cu diferite persoane și la orele 12¹/₂ se retraseră în apartamentele lor; iar Altețele lor Regale au luat parte la diferite danțuri, care au urmat cu o mare însuflețire până la orele 2 noaptea.

Bal la Blaș. Luni la 11 februarie n. se va ține la Blaș, în sala otelului „Univers” indatinatul bal filantropic, în folosul fondului pentru ajutorarea studenților săraci în cas de bătă. Comitetul arangiator e compus astfel: președinte Ciriac B. Groze, cassar Nicolae Popescu, controlor Emiliu Viciu, membrii Aurel Pop Bota, Ioan Prodan, Gavrilă Precup și Ioan Fodor.

Bal la Arad. Anul acesta inteligența română din Arad nu va arangia bal; meseriașii înse nu vor păsă. Afiam că tinerimea meseriașă română din Arad va da sâmbătă la 16 februarie n. o petrecere socială cu joc în sala Krispin. Pentru comitetul arangiator sînt semnați: Petru Truța președinte, Ilie Crăciun cassar.

Balul român din Măiere lângă Timișoara, arangiat la 2 februarie, de un comitet de dame, în otelul Novotny, a reușit foarte bine. S'a jucat Hora, Ardeleana și Lugosana, iar în pauză corul a cântat mai multe piese frumoase. Comitetul arangiator s'a compus din damele: Grozescu, Mihailovici, Cioban, Pisica, Ioanovici, Micșan, Tothi, Havlicek și Finster.

Bal la S. Sebeș. Tinerimea română din S. Sebeș va arangia astăzi sâmbătă la 9 februarie n. bal în sala

cea mare din otelul „Leul de aur“. Venitul curat e destinat in folosul reuniunii române de cântări de acolo.

Bal la Zernești. Reuniunea femeilor române din Zernești și giur va da astăzi sâmbătă la 9 februarie bal in edificiul școlilor

OGLINDA LUMEI.

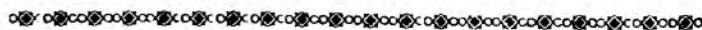
Cronică mică. *Regele Serbiei*, tinerul Alesandru, voește să se însore; logodnica va fi principesa Sybilla de Hessa, al cărei frate principele Francisc Carol are de soție pe sora împăratului Germaniei. — *Mareșalul Canrobert*, unul din soldații de frunte ai împăratului Napoleon III. a încetat din viață la Paris și a fost înmormântat in sâmbăta trecută. — *Cufundarea unui vapor.* Din Lowestoft se scrie, că in urma unei ciocniri infricoșate, vaporul Elba s'a cufundat. Elba a purtat pe bordul seu 240 pasageri și 160 de oameni de echipagiu. Numai 20 de persoane au scăpat. Intre naufragiați au fost și doi români. — *Rochefort*, care fugise in străinătate, usând de amnestia generală, s'a rentors la Paris, unde a fost primit cu mare entuziasm de partizanii sei.

Causa rebelului chinez-japones. Regelui Coreei Li-Hi îi place să uite, in brațele amantelor sale, grigile puterei. Una dintre ele, mai frumoasă și mai inteligentă de cât celelalte, avea darul de a-l reține și a exercita asupra spiritului lui un prea mare ascendent. Acesta eră „favorita“. Autoritară și gelosă, amorul seu propriu suferia de afecțiunea ce regele nu încetă cu toate acestea de a avé pentru regina legitimă, principesa Tcho, mama prințului regal, moștenitor presumpțiv al tronului Coreei. Ea imagină dar de a depărtă pe regina și cu ajutorul calomniei reuși deștul de lesne. Dar in fundul inimei sale regele păstrase o afectuosă amintire pentru sêrmana esilată și-i trimitea scrisori peste scrisori, mesagiuri peste mesagiuri, rugând-o de a se întorche. Atinsă de această căință, Tcho consimte și revine a locui in reședința regală. Gelosia favoritei care își simția influența micșorată prin aceea a reginei, se mări într'un mod ingrozitor. Fiind că depărtarea nu reușise, ea se hotări a întrebuiță un mijloc mai radical. Subt un ôre-care pretecest, ea atrase pe regină in apartamentele sale și acolo, cu o crușime de care numai femeile între ele sânt capabile, sfâșia obrazul rivalei sale cu bare de fer roșite in foc. Nenorocita regină nu întârziă de a-și da sferșitul. Regele Li-Hi a avut slăbiciunea de a iertă-o și, din această di, favorita a avut o putere necontestată. Dar după cum domniă asupra inimei regelui, un alt om domniă asupra inimei ei, aceasta eră Min-Jăi-Shou. Curtesan indemănat, spirit subtil, regele făcú dintr'ensul primul seu ministru. Ca profund psiholog, Minn înțelese indată că ori cât de mare incredere ar avé regele intr'ensul, puterea sa nu va fi absolută decât in ziua când va fi sigur de favorita. El a știut să placă... Aviditatea lui Minn și a favoritei, complici și siguri de impunitate, nu mai cunosc margini. Poporul objiduit, funcțiile puse la mezat, justiția vândută, acestea erau cele mai mici plângeri ce se ridicau in contra lor. Nu trebuia atâta pentru a provoca o revoluțiune. Tocagutos, deja foarte numerosi, își înmulțiră partizanii cu miile și revoluțiunea isbueni. Numai atunci, după instigațiunea lui Minn și fără indoielă și Juen-Che-Kei, ambasadorul chinez, regele Li-

Hi făcú un apel la curte din Peking pentru a fi protegiat contra propriilor sei supuși. Se șcie restul... nu numai espulsarea finală a lui Minn și a întregii sale familii, dar și a fostei sale favorite.

Pământul... proprietatea Sultanului. După coranul turcesc nu numai tot pământul, care e sub stăpânirea sultanului, este proprietatea acestuia, ci ori și unde ar pune sultanul piciorul, pământul acela, fie și proprietate străină, trebuie să trecă in stăpânirea sultanului de drept, decât nu de fapt. Iată esplicarea logică, pentru ce sultanul nu vizitează curțile suveranilor din Europa, căci, după coran, este silit să declare țera ori-cărui suveran de proprietatea sa. Și totuș s'a întemplat, ca unii sultani să viziteze curtea din Londra, din Paris. Se dice că acesta s'a întemplat nu fără a consulta pe marele Imam și pe hogi. Aceștia ca totdeauna au știut să impace capra cu varza, au sfătuit pe sultan să-și poruncescă ghetete cu doue tâlpi, să închidă țerină luată din pământul turcesc, astfel va observă prescripțiunile coranului, căci va călca pe pământul seu propriu.

Ultima invențiune a lui Edison. Diarele americane ne aduc șcirea că făimosul electrician a făcut o descoperire neînchipuită și care lasă napoia sa cele mai admirabile invenții ale savantului. Principiul aparatului este un mic telefon de busunar aședat într'o cutie care se asemănă cu aceea a unui ciaoșornic obișnuit. Pe cadran se mișcă acul unei busole care primește și ea acțiune dela o bobină interioră. Cu acest aparat și fără ajutorul nici unui fir se pôte comunica la ori și ce distanță cu o persoană inzestrată cu un aparat identic, transmițtor și receptor in acelaș timp. După Edison — acesta este descoperirea sa cea mai principală — gândirea numai a unui individ aplicată cu insistență la un obiect seu altul, pôte produce un curent electric de o intensitate suficientă pentru a permite transmisiunea acestor gânduri. Acesta, după densul, este un fenomen al „simpatiei electrice“. Savantul este foarte mândru de invențiunea sa, care, dice el, va uimi lumea prin simplitatea ei.

Poșta redacțiunei.

La mai mulți. Espedarea premiilor se va face in săptămăna viitoare, pentru toți aceia cari ș-au achitat abonamentele pe anul curent cel puțin pe jumătate de an.

Agata. Bucuros am fi publicat din ele, pentru că ne vin de acolo, inșe n'am putut alege nici una.

Lacrimi. Este o imitațiune prea

evidentă după o cunoscută poesie a lui Alecsandri.

Aiton. Da.

Epigrame. Nu le putem întrebuiță.

Sascut. Abonamentul s'a primit

Călindarul săptămănei.

Dumineca fiului rătăcit, Ev. 17 dela Luca, c. 15. gl. 1, a inv. 1.

Diua sêpt.	Calindarul vechiu	Călind. non	Sóreie
Duminecă 29	Ad. mōșc. Par. Ignatie	10	Scolastica 7 14 4 46
Luni 30	† SS Vas. și Ioan	11	Eufrosina 7 12 4 48
Mărți 31	SS. Ciril și Ioan	12	Eulalia 7 10 4 50
Mercuri 1	Mart. Trifon	13	Benedict 7 8 4 52
Joi 2	(†) Intimp. dui	14	Valentin 7 4 4 54
Vineri 3	SS. Simeon	15	Faustin 7 6 4 56
Sâmbătă 4	Cuv. Izidor	16	Iuliana 7 2 4 57

Proprietar, redactor respundător și editor: IOSIF VULCAN.

CU TIPARIUL LUI IOSIF LĂNG, ORADEA-MARE.